Mizah

Yeni Hükümet köylü ve memur meselesini ele aldı:

Memur – Niçin evvelâ bizi ele aldı?

Köylü – Okşama mevsimindeyiz de ondan

FIKRALAR

Dert

İki arkadaş sokakta gidiyorrdı. Karşıdan gelen adam sem verdi; meşhur tüccar Rap Sarı Mahmut oğlunun elisıktı:

— Nasılsın dostum?

— O! teşekkür ederim. Sen sılsın?

— İyiyim elhamdülillâh!

— E, başındaki dert ne âlem?

— Yine eskisi gibi.

Biraz sonra tekrar birbirinin ini sıktılar ve ayrıldılar.

Arkadaşı Ragıp Sarı Mahmut luna merakla sordu:

— Kimdi bu adam.

— Bilmem, tanımıyorum. Sem verdi, ben de bozmamak in konuştum.

— Peki ama, adamın başınki dertten bahsettin?

— Parmağında yüzük vardı, rhalde başı derttedir.

Musallat

Vatan gazetesinin yazdığına re, bizim Roma sefaretimizin üsteşarı Bay Selçuk'un berarinde götürdüğü evlâtlığı nine evde dayak yediği için çmış, işi gazeteler ele almış. Sefirimiz Cemal Hüsnünün aktan tanıdığı meşhur tenör ğlı ortaya çıkmış. Emine'yi ndisinin evlâtlık almak isteğini âleme yaymış.

Bu haberi okuyan Cemalet Saraçoğlu:

— Yahu, dedi. Şu tenör de p bizim sefarethanedekilere usallat oluyor. İşi, gücü yok u bu adamın?

Olamaz!

Burhan Felek:

— Yahu, dedi. Ortada dolaşan rivayete göre Yusuf Ziya taç askerliğini yapmamış!

Doğan Nadi itiraz etti:

— Öyle olsa, dedi. Ordu'dan ebus çıkarmazlardı!

Sandalyesiz Vekil

Bir arkadaşı:

— Baksana, dedi. Adnan Adıvar, sandalyesiz vekil olacakmış.

Nazmi Acar:

— Belki, dedi. İsmine uysun diye yaparlar. Yani vekâletinin de adı var, kendisi yok.

Esneten Hikâye

Bitmez tükenmez av hikâyelerinden birini daha anlatıyordu.

— ... Nihayet ormanın en sık yerinden çıktım. Karşımda bir dere vardı. Nasıl geçeceğim diye düşünürken gözüme, karşıdan karşıya uzatılmış bir tahta ilişti. Bu incecik köprünün tam ortasına geldiğim sırada tahta esnemeğe başladı...

Dinliyenlerden biri esneyerek cevap verdi:

— Bu hikâyeyi köprüyede mi anlatmıya başlamıştınız?

Evlenme İlânı

Arkadaşı gazetedeki evlenme ilânını yüksek sesle okumağa başladı:

— Kumral saçlı, elâ gözlü. 35 yaşında ve şimdiye kadar kendisi istemediği için evlenmemiş bir genç kız...

Evliyazade Nurettin arkadaşının sözünü kesti:

— Tabii, dedi. Bundan sonra da başkası istemediği için bir türlü evlenemiyecektir.

Dilenci

İthâlatçı Telât Kılcıoğlu topal dilenciyi teselli ediyordu:

— Haline yine bin kere şükret. Kör olsaydın daha fena idi ya...

Dilenci başını salladı:

— Hakkın var bayım. Şayet kör olsaydım, mutlak bana sahte paraları yuttururlardı.

Alışkanlık...

Bolu'nun meşhur fotoğrafcısı Ziya İstanbul'a gelmişti. Sirkeci'de bir müvezzii çağırdı, on kuruş verdi, bir Son Telgraf gazetesi aldı. Reşat Feyzi Yüzüncü şaştı:

— Allah, Allah! Bizim gazeteyi almak nerden aklına geldi?

Sait Kesler:

— Nerden olacak? dedi. Bilmiyor musun, Parti bizim gazeteleri satın alıp Bolu'da parasız dağıtıyor. Belki Ziya, bu yüzden bizim gazeteyi okumağı itiyat edinmiştir.

Daha iyi!

Karısı kahvaltıyı hazırlarken kocası bir çığlık attı:

— Eyvah! yaka düğmemi yuttum! Şimdi ne yapacağım!

Karısı gayet sakin cevap verdi:

— Zararı yok. Daha iyi.

Adam kızmıştı:

— Daha mı iyi? neden?

— Neden olacak! Hayatında ilk defa olarak yaka düğmenin nerede olduğunu biliyorsun!

Seçim Nutukları

Seçimden evvelki günlerden birinde, bir müstakil aday gece geç vakit eve döndüğü zaman kendisini kanapeye attı. karısı da o sırada soyunmuş, karyolaya uzanmıştı.

— Aman öyle yoruldum! diye oflayıp puflayordu.

Adam:

— Sana ne oldu? dedi. Asıl yorulan benim. Sabahtan beri bağırmaktan nefesim kısıldı.

Karısı içini çekti:

— Ben senden fazla yoruldum. Çünkü senin söylediklerini dinliyenler arasında bulunuyordum.

Pul

Kitapçı Arif Bolat Anadoludan kitap siparişi almıştı. Tezgâhtarı kitapları paket yaptı, terazide tarttı: paket iki kilo gelmişti. On kuruşluk posta pulu yapıştırdı. Arif Bolat itiraz etti:

— On kuruşluk daha yapıştır!

Adam şaştı:

— Neden? dedi. Buna on kuruşluk pul kâfidir.

Arif Bolat:

— Şen dediğimi yap! dedi. Çünkü pulların altındaki yapıştırıcı maddeler çok az. Pullar düşüyor, sonra paketi postahaneden «pulsuz» diye geri çeviriyorlar. müşterilere rezil oluyoruz. İyisi mi ihtiyatlı davranalım, fazla pul yapıştıralım, yarısı düşerse yarısı kalır, bu surete paket de yerine gider!

MİZAH'ın İlk Fevkalâde Sayısı

Muhterem okuyucular,

"Mizah" memleketin her köşesindeki yüksek zevkli okuyucularından gördüğü büyük teveccüh karşısında günden güne güzelleşmek emelindedir. Önümüzdeki sekizinci numaramızı en tanınmış Türk yazarlarının ve en sevilmiş Türk ressamlarının eserleriyle dolu olarak üç renkli bir kapak içinde yirmi sahife olarak hazırlıyoruz. Şeker ve Zafer Bayramlarına tesadüf eden, şekerler kadar tatlı olan bu sayımız aynı zamanda Türk (Mizah) ının da bir zaferi olacaktır. Bir albüm nefasetini taşıyacak olan bu nushamız 25 kuruştur.

SAYI: 6 CİLT: 1 Fiatı 15 Kuruştur 16 AĞUSTOS 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

HER CUMA GÜNÜ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ, MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Agnadın ?!

Bir ahbap:

— Bak, dedi. Matbuat suçları için yeni kanunlar hazırlanıyormuş. Öyle kanunlar ki: eskilerine rahmet okutacak, onları mumla arıyacaksınız. Bu gidişle sanırım yazı yazmanız bile tehlikeye girecek. Bilmem, o zaman ne yapacaksınız?

Güldüm:

— Padişahın biri, dedim. Ermeni balıkçıların ağız bozukluğuna, birbirlerinin ağzına, yüzüne küfür etmelerine içerlemiş, âdeta tepesi atmış. Öyle ya, islâm dininde belden yukarı küfür etmek haram. Derhal bir irade çıkarmış: «Bundan sonra, demiş, öyle ağıza, yüze hulâsa belden yukarıya kim küfür ederse derhal boynu vurulacaktır!»

O irade etmiş, etmiş ama, her zehirin bir panzehiri olduğu gibi balıkçılar da bir care bulmuşlar. Birbirlerine kızdılar mı, bağırırlarmış:

— Ulan Agop, gözünü seveyim, Agnadın a!

Öteki de cevap verirmiş:

— He... ben de gırtlağının hortumunu öpeyim. Sen de Agnadın a!

Yüzüme şaşkın şaşkın bakan, bu hikâyeden bir hisse çıkarmağa çalışan ahbabıma:

— Eğer, dedim. Böyle bir kanun çıkarsa biz de Ermeni balıkçılar gibi hareket eder; beğenmediğimiz, hoşumuza gitmiyen, demokratik esaslara uymıyan, halkın menfaatini baltalıyan ne görür ve duyarsak sütun dolusu yazılar kaleme alır; onları metheder, göklere çıkarırız. Yalnız en sonuna şu kelimeyi ilâve etmeyi de unutmayız:

— Agnadın a!!

Bakımlı ve Bakımsız İstanbul

Mizahçı — İstanbul Valisi — Sayın okuyucular, bu güzel şehir bu muhterem halkındır!

Peşrev

Politika ve Su...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Millet vekili dendi mi, insanın aklına düpedüz politikayla uğraşan, ömrünü buna vakfetmiş, memleketin iç veya dış ahvaline vâkıf biri gelir, değil mi? Hattâ bunu sormak bile abes, mantıksız, mânasız bir şeydir ama bu bizde de böyle mi?

Epeyi evvel bir toplantıdaydım. Masanın şeref mevkiine oturtulmuş, kelli felli bir zat gördüm. Konuşulanları müstehzi bir tebessümle dinliyor, lâfa karışmıyordu.

Merakla sordum:

— Kimdir, bu?

Kulağıma eğildiler, sanki atom bombasının sırrını faşediyorlarmış gibi!

— Millet vekili! dediler.

Vay canına, millet vekili ha. Ne şerefli, ne tannan bir unvan. Kelle, kulak da yerinde mi, yerinde! Doğrusu dâva vekilliğinden tutun da millet vekilliğine, başvekilliğe hulâsa sonunda vekillik kelimesi bulunan her makama, her mansaba lâyık bir gövde.

Onu evvelce tanımamış olduğuma esefler ediyor:

— İhtimal, diyordum. Ne mühim zattır. Ne mükemmel fikirleri, ne yaman kanaatleri, ne unutulmaz icraatı vardır? Kimbilir millet vekili olunciya kadar neler, neler yapmış; ne mücadelelere atılmış, ne vartalardan kurtulmuştur. Yazıklar olsun sana, bu zat hakkında derli toplu malûmatın yok!

O günden sonra bu isme mim koydum, gazetelerde yaptığı, yapacağı işlere ait haberler aramağa başladım.

Derken efendim, seçimler geldi çattı: Bir gürültü, bir patırtı, bir hay huydur, gitti. Bir de baktım ki: O mim koyduğum zat seçimi kaybetmiş! Olur a, siyaset meydanı, er meydanı demektir. Kazanmak kadar, kaybetmek te hesaba dahildir. Kendi kendime:

— Eh, diyordum. Şimdi yeniden mücadeleye başlıyacak kanaatlerinin etrafına adam toplamak için nutuklar verecek, neşriyat yapacak, icap ederse hükûmetin icraatını tenkit edecek veya onu destekliyecek!

Değil mi ya, politika bir meslektir. Nasıl bir pehlivan, güresi kaybedince adalelerini kuvvetlendirmek, nefesini çoğaltmak için yeniden antremanlara başlar ve rakibini ilk karşılaşmada yenmek için hazırlanırsa bu yarı tanıdığım politikacıdan da ayni şeyi bekliyor, ayni şeyi umuyordum.

Fakat bir gün gazetelerde bir haber okudum ki: Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve parmağım ağzımda kaldı. âdeta aptallaştım: Kalıbına, kıyafetine, taşıdığı unvana bakarak kendisinden pek mühim işler, muvaffakıyetler, mücadeleler beklediğim zat, gitmiş gitmiş te İstanbul suları idare meclisi âzalığına tâlip olmuş!

Hoppala ki; hoppala! Bu işin politikayla, politikacıyla ne alâkası vardı? Kafamı beyhude yere yoruyor; düşünüyor, düşünüyordum. İşin içinden bir türlü çıkamadım. Merak bu ya; kalktım, gittim, o zata sordum:

— Sayın bayım siz bir politikacısınız. Daha dün Büyük Millet Meclisinde on binlerce vatandaşı temsil ediyor, onların namına tenkitlerde bulunuyor, önergeler yazıyor, tasarılar hazırlıyor, oylar veriyordunuz. Şimdi sular idaresinde ne işiniz var?

Mebus eskisi dudaklarındaki o müstehzi tebessümiyle cevap verdi:

— Efendi oğlum, eğer benim ömrümü takip etmiş oldaydınız, buraya kadar zahmet etmez ve bu suali bana sormazdınız. Çünkü mecliste de havadan, sudan bahsederdim. Kaldi ki: suyun politikayla alâkası çok eskidir. Nitekim muhterem selefim de hep sudan işlerle uğraşmak sayesinde İstanbul suları idare meclisi âzalığından Millet vekilliğine yükselmiştir. Binaenaleyh ben ömrüm için çizdiğim rotada kat'iyyen şaşırmadan yoluma devam ediyordum. Yalnız şu nokta var ki: Sen benim için ve benim gibiler için vehme düşmüşsün!

Zülfüyar meselesi

— Gazeteci efendi, elindeki kaleminle çirkin yerlerimi göster, amma sakın zülüflerime dokunma!

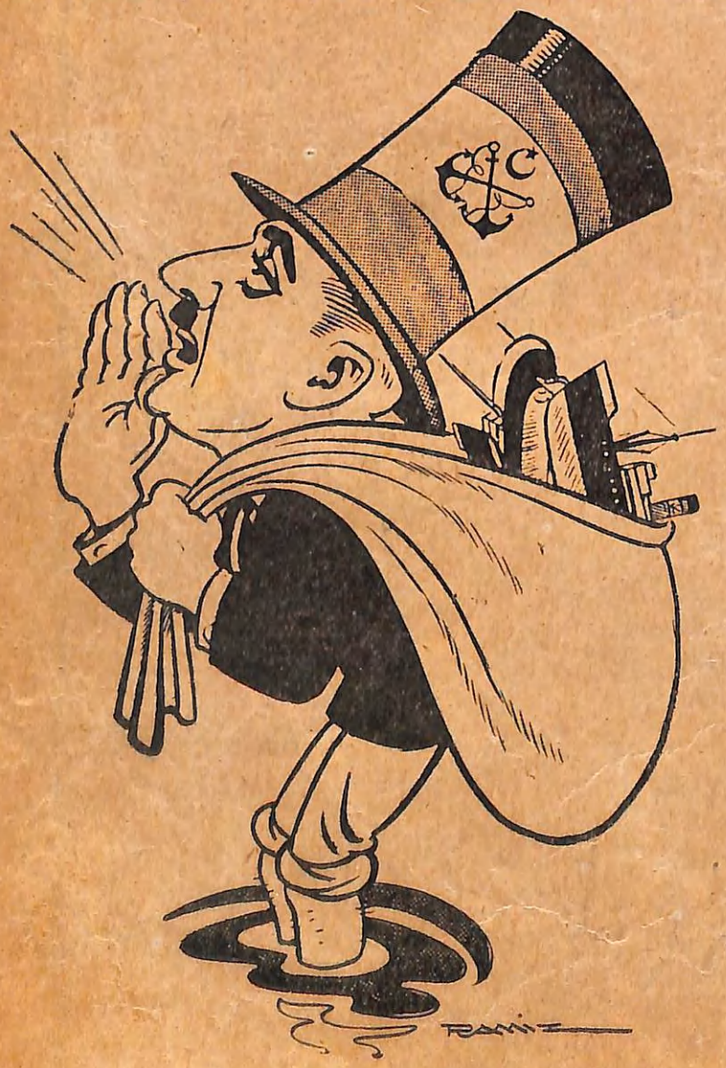

Yeni vapurlar almak istiyen (Deniz Yolları) Ecnebi Pazarlarda:

— Eskiler alıyorum, eski gemiler, hurda vapurlar alıyorum, bozuk çürük şilepler alıyorum!

Haydarpaşa İstasyonunda

Aldı Hasan Âli Yücel

Bakalım neler dedi?

Hayli okullar açtım, bastırdım çok eserler;
Neye ben gittim diye şimdi kurban keserler?..

Aldı Murat Uraz

Bakalım neler dedi?

Unutmuşlar telâştan sen gelirken makama,
Giderken kesiyorlar; hamletme intikama!

Aldı Hasan Âli Yücel

Yoruldum ilmü irfan yolunda kaç senedir,
Buna karşı yüzlerde beliren neşe nedir?..

Aldı Murat Uraz

Seninle öğrenci de, öğretmen de, yoruldu;
Bugün rahat bir nefes almak imkânı buldu...

Aldı Hasan Âli Yücel

Bu izaha rağmen de hayalim tereddütte:
Derste yorulmuş olan dinlenmez mi "etüd" de?

Aldı Murat Uraz

Sabahın altısında yataktan fırlıyanlar
"Etüd" ün tatlı tatsız uykusundan ne anlar?

Aldı Hasan Âli Yücel

Dersler sekizde diye herkesin bağrı yanık;
Halbuki maksadımız, halkı görmek uyanık!

Aldı Murat Uraz

Sen uyanık diyorsun, eller diyor uykusuz;
Kolay değil sekizde derse girmek aç, susuz...

Aldı Hasan Âli Yücel

Neden kolay olmasın? doktorun raporu var;
Tüneli, tramvayı, treni, vapuru var!

Aldı Murat Uraz

Görünüşte, vakıa, senin değil kabahat;
Fakat nakliyyelerde kabil mi istirahat?..

Aldı Hasan Âli Yücel

Yatırıp kaldıramam okulda ya onları,
Trenin minderi var, vapurun salonları!

Aldı Murat Uraz

Çalışıp dinlenmeli, dinlenip çalışmalı;
Durmadan çalışmaya böylece alışmalı!

Deyip kestiler.

Deli Ozan

Güzelleşen İstanbuldan Parçalar:

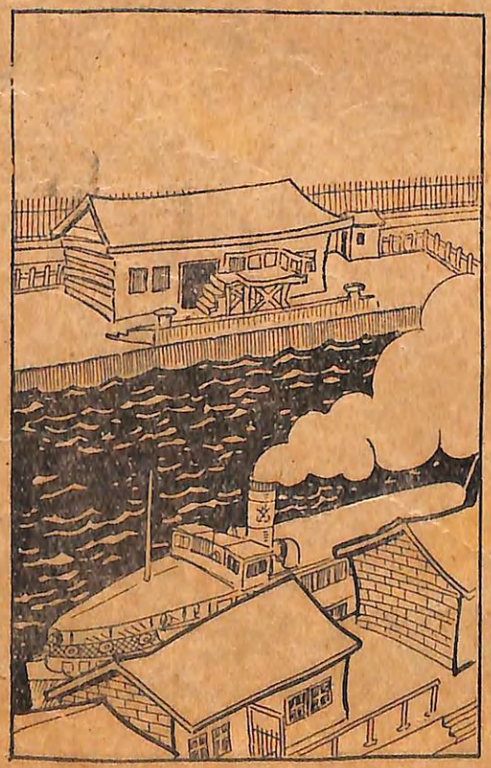

Devlet Denizyollarının himmetiyle Galata rıhtımındaki imar!

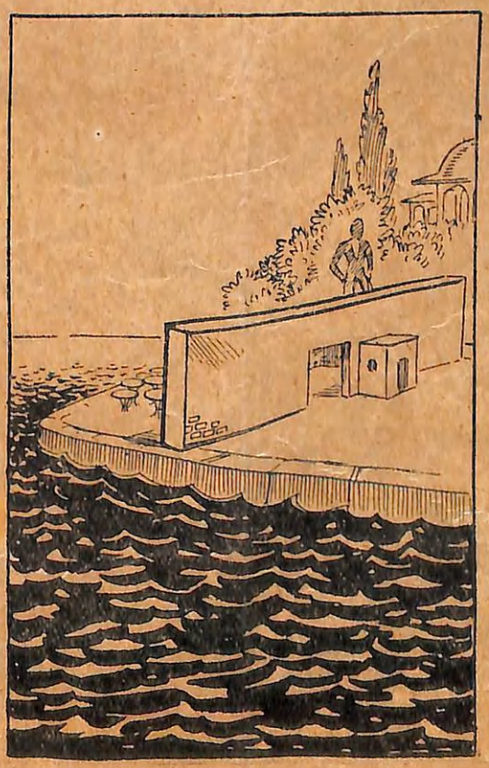

Gazinocunun gayretiyle Saraybur-nunda inşa edilen beton perde!

Devlet Demiryollarının sayesinde Haydarpaşa istasyon binasında yapılan yeşil saha!

Eski şiir medlüllerinden :

Sen dolu üç def'acık çek camı da sonra senin,
Vuslatın muhtac-ı ibrâm olsa da mani değil !

– *NEDİM* –

Erkek – Arkadaşlar bana deniz kurdu derler...

Kadın – Anlaşılan balık etlerine fazla musallat olduğunuz için bu ismi vermişler !

Dört Sesli Koro!

Yeni evlenen arkadaşı Nükhete Leylânın yazdığı mektup saçma gibi görünürse de, anlatmak istediği başka idi.

«Kocan geceleri mızıka çalıyor mu?» diye soruyordu.

Aslını sorarsanız, Nükhetin kocasına Leylâ varacaktı. Fakat bundan Nükhetin haberi yoktu. Nejat yakışıklı bir erkekti. İstikbali de zararsız görünüyordu. Genç, dinç, biraz da şakacı idi. Yalnız onun geceleri horladığını söylemişlerdi. Bekâr ve kimsesiz bir adam olduğu için çok defa arkadaşları ile bir oda tutmak ve geceleri, bando mızıka gibi sesler çıkardığı için onları birer birer ürküterek yanından kaçırmak talihsizliğine uğradığını anlatıyorlardı.

Leylânın mektubuna üç beş gün cevap gelmedi. Merakı artıyordu. Acaba bir felâket mi olmuştu? Fakat kulaktan kulağa gelen haberler gül gibi geçindiklerini gösteriyordu... Yalnız Nejadın biraz zaifladığını ve yüzünün solduğunu işitiyordu.

Leylâ bunu tabiî görüyordu. Evlenmenin ilk zamanlarında kadın için biraz istıraplı olmakla beraber gene tatlı geçen saatlerin, mümkün olduğu kadar uzun sürmesi için erkeğin olağanüstü bir gayret sarfettiği muhakkaktı. Fakat sonra?... Sonraları bu hayat bir kolaylık ve düzene girerdi. Leylânın bütün evli kadınlardan dinlediği bu idi...

Şimdi, Nükhetle Nejadın evlenmesindenberi tam yirmi gün geçmişti.

Leylâ Nejadı reddetmekle bir yanlışlık mı yapmış olduğunu anlamak istiyordu. Yoksa söylenenler bir rivayetten mi ibaretti? Pek de ihtimal verilemezdi ama, Nükhetin o güzel erkeği kendisi ele geçirmek için yapmış olduğu kurnazca bir propaganda mı idi?

Nükhet yakın bir yerde olsa, ayağına kadar gidecek, bunu mutlaka kendisinden soracaktı. Fakat Nejat, Aydında bir iş tutmuş, orada oturuyorlardı. Leylâ ise İstanbulda idi.

Aradan iki ay, üç ay, bir sene, iki, üç, beş sene geçti.

Leylâ artık göğsü kaybolmağa başlamış, yaşlıca bir bâkire halinde hayata küsmek ve her şeyi unutmak yolunu tutmuşken, bir gün postacıdan şöyle bir mektup aldı:

«Gene de sevgili Leylâcığım;

Sana gücenmedim. Hususi hayatıma dair sorduğun o suali cevaplandırabilmek için evlilik denen şeyin benim ömrümde bir gül gibi tam mânasile açılmasını ve olgun yapraklarının koyu rengi ile gözleri kamaştıracak bir dereceyi bulmasını istiyordum. Kocam geceleri mızıka çalıyor, evet... Fakat ilk geceler o kadar seviştik ki, ben onun nasıl uyuduğunu görmedim. Ölesiye yorulmuş, bitkin bir halde yatağa seriliyor ve sonra kendimden geçiyordum. Tabii onun nasıl uyuduğunu duyamıyordum. Sonraları öğrendim ki kendim de mızıka çalarmışım. O, Bas sesi ile ve ben Soprano'ya yakın çığlıklarımla geceleri İki Sesli bir konser verdiğimizi, ihtiyar hizmetçimiz söylüyordu. Senesine varmadan bir oğlan doğurdum. Sesi Tenor... Fakat bu sefer biz uykuya veda ettik. Yalnız onun konserini dinliyorduk. Üçüncü yıl bir kızımız dünyaya geldi. Onun da Alto'ya yakın yarı kaba sesi ile şimdi Dört Sesli bir Koro halinde, gündüzleri saadetimizin en büyük müzik ziyafetini verebiliriz ama, geceleri onlar mışıl mışıl uyuyorlar ve biz, gece yarısından sonra, pek geç saatlerde, sevişmekten yorgun, baygın, yastıklara düştüğümüz zaman iki sesli konserimize devam ettiğimizi gene ihtiyar hizmetçimiz söylüyor... Sen *kendinden* haber ver! Senin sesini duyan var mı?

İmza — Nükhet»

H.M.

— Ne o evlât, simitleri fazlalaştırmışın?
— Memurlar yardım göreceklermiş... Alışveriş artar diye hazırlıklı bulundum!

— Neden bunlara Japones kol diyorlar?
— Besbelli içerdeki atom bombalarından olacak!

Çömez'in

Ramazan Manileri

6

ÇİZEN: **RAMİZ**

Yücel'in kapısında

Ankaradan Hasan gelir
(Cfelya) yı basan gelir
Sen işlerin sonuna bak
Koltuk gider, masan gelir!

Adliye Bakanının kapısında

Mevkiiniz kutlu olsun
Cümlemize mutlu olsun
Kanunlarda hiç akord yok
Ahengimiz mutlu olsun!

(Ulus) gazetesinin kapısında

Çamaşıra içivit lâzım
(Ulus) a bir mürid lâzım
Düştü Falih'in çenesi
Bir okkalı kilit lâzım!

Molotof'un kapısında

Davulcuya caka olmaz
Türkler ile şaka olmaz
Kuş gibi kafese giren
Bizim Hasan Saka olmaz!

Nuri Demirağ'ın kapısında

Karamandan gelir koyun
Her işimiz ayın oyun
D. P. ile ortak olmam
Bahşışımı ayrı koyun!

(Son Telgraf) ın kapısında

İftarda hoşaf istemem
Artık kuru laf istemem
Ethem İzzet mebus olmuş
Daha büyük gaf istemem!

Sıhhiye Bakanının kapısında

Ramazan geldi Temmuza
Rağbet arttı suya buza
Vekilliği kutlu olsun
Sayın doktor Behçet Uz'a!

Falih Rıfkı Atay'ın kapısında

Yazılarında terim var
Yedekte Nihat Erim var
Yazarken sefir olursun
Çinde, Tahranda yerin var!

Hikâye

Onbeş Sene Sonra...

Yazan:
ÇALÇENE

Bayan mesrure müthiş bir heyecan içindeydi. Kalbi kopacakmış gibi çarpıyor, ilk karşılaşma ânının ne kadar hazin, ne kadar mânalı olacağını düşünüyordu. Kolay mı bu? Tam on beş sene. Evet, on beş sene birbirlerine hasret kalmışlar, birbirlerini yalnız rüyalarında görmüşler, birbirlerine ne bir mektup, ne bir haber yollamışlardı.

Hayat ne acayip bir şeydi. Rıdvanla daha çocuk denecek bir yaştayken tanışmışlar, birbirlerini delicesine sevmişlerdi. Arada bir, mektepten kaçarlar, boğazın tenha yollarında elele tutuşarak yürürler, her defasında aşklarının ebedî olacağına dair birbirlerine yemin ederlerdi.

Mesrure liseyi bitirdikten sonra ,babası onu yanına çağırmış:

— Kızım, demişti. Bu kadar tahsil sana kâfidir. Bundan sonra biraz da ev işleri öğren! sana bir de hususî muallim tutarım: Bu suretle Fransızcanı ilerletir, evlendiğin zaman kocana lâyık bir eş olursun!

O doğrusu bunu beklemiyor, üniversiteyi de bitirmek istiyordu. Halbuki, vaktinden çok evvel gelişmiş; iri göğüslü, muntazam baldırlı, ince belli harikulâde güzel bir genç kız olmuştu. Daha lisenin onuncu sınıfındayken kendisine talipler çıkmış, konu komşu onu çocuklarına istemeğe başlamışlardı.

Annesi, babası:

— Siz onun iriliğine bakmayınız, kızımız daha pek küçüktür!

Diye bu talipleri reddetmişlerdi, fakat on birinci sınıfta iş büsbütün büyümüştü. Her gün apartımanlarının kapısı aşınıyor; Mesrureyi ya sokakta görmüş, takip etmiş bir gencin annesi veya bir ahbap istemeğe geliyordu. Bu vaziyet karşısında onun mektebe devamı zorlaşmıştı. Annesiyle babası başbaşa vermişler: onu mektebe göndermemeği kararlaştırmışlardı. Mesrurenin bütün ısrarları fayda vermemiş, çaresiz olarak Fransızca Muallimi ve ev işleriyle başbaşa kalmıştı.

Arada bir, bir arkadaşına gitmek bahanesiyle sokağa çıkıyor, Rıdvanla buluşuyordu. Ya, arka sokaklardaki bir mahallebicide veya bir sinema locasında bir iki saat başa başa kalıyorlar, İstikbal hakkında plânlar kuruyorlardı. Rıdvan hukuka gidiyordu. Mektebi bitirir bitirmez evleneceklerdi. O zamana kadar çıkacak talipleri de Mesrure münasip bir bahaneyle atlatacaktı. İlk zamanlar bu o kadar zor olmuyordu. Çünkü, annesiyle babası biricik kızlarından ayrılmak istemiyorlar, çıkan talipleri münasip bir lisanla reddediyorlardı. Fakat, aradan altı ay geçince işler çatallaşmağa başlanmıştı. Zengin talipler karşısında ana, baba yumuşuyorlar:

— Bir defa da kızın fikrini soralım!

Demeğe başlıyorlardı, İşte, bu kızın fikrini alış, bazan Mesrureye gözyaşları döktürecek kadar ileri gidiyordu. Annesi:

— Alalh, Alalh! demeğe başlamıştı. Bu çocuğun ne kusuru var? güzelliğine güzel okumuşluğuna okumuş, üstelik de zengin!

Mesrure Rıdvanla buluştukları zaman ne kadar müşkülât çektiğini anlatıyor, o:

— Sevgilim, diyordu. Biraz daha, bir senecik daha sabır. Bütün bu çektiklerini unutacak ve yalnız benim olacaksın!

Rıdvan, Avrupaya gitme imtihanını kazandıktan ve Brüksele doğru yola çıktıktan sonra, işler büsbütün sarpa sardı.

Mesrurenin babası ticaretle uğraşıyordu. Bir de ortağı vardı. Bir akşam:

— Kızım ,dedi. Bizim ortak Kâmil Bey, seni oğluna istiyor. Biliyorsun oğlu bu sene mühendis çıktı. Onu kıramam, çünkü işlerim bozulur. Bunun için nikâha, düğüne hazır ol!

Ne döktüğü gözyaşları ne yalvarmalar fayda verdi. Bir ay sonra Kâmil Bevin oğlu Hüsnüyle nikâhları kıyıldı. On gün sonra da muhteşem bir düğün yapıldı.

Bu arada sanki haberi varmış da darılmış gibi Rıdvan da ona mektup yollamıyordu. Bir müddet sonra, serbest hayata atılan genç kocası Hüsnü, onu Anadolunun iç taraflarına götürdü, türlü inşaat işlerine girdi, kazandıkça kazandı. Seneler çabucak geçiyordu. Fakat Mesrure, ilk âşıkını, Rıdvanı bir türlü unutamamıştı. Ne yaşadığı lüks hayat, ne Avrupa seyahatleri onu Hüsnüye bir parça yaklaştırmamıştı. O, yalnız etiyle kocasının, ruhiyle benliğiyle sevgilisi Rıdvanındı.

Bir gün ummadığı bir şey oldu: Hüsnü, vaktinden evvel eve geldi: Karnını gösteriyor, sancılandığını söylüyordu:

— Tuhaf şey, diyordu. Nere-

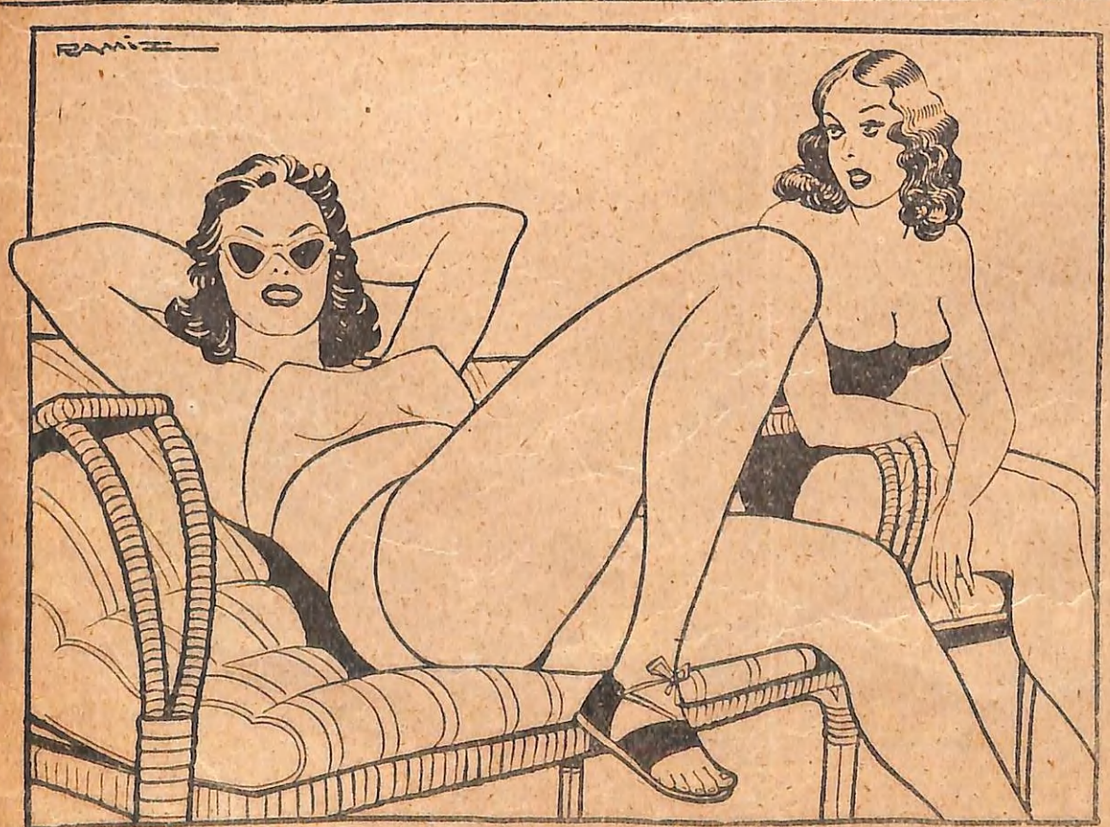

— Aşk eskiden ihtiyaçmış, bu gün bir süs oldu...
— Dua edelim, yarın belki de eğlence olacaktır!

deyse bağıracağım. Bu ne biçim sancı böyle?

Mersindeydiler. Hüsnü, bir baraj inşaatında çalışıyordu. Doktor çağırdılar, hastalık teşhis edildi: Apandisit. Doktor:

— Sür'atle müdahale lâzım! Diyordu:

Ameliyat olmasına rağmen, Hüsnü kurtulamamış, ölmüştü. Bu ölüm Mesrureyi şaşkına döndürmüştü: O, bu suretle serbest kalabileceğini hiç aklına getirmemişti.

Kocasının gömülmesinden bir gün sonra hemen trene atlamış, İstanbulun yolunu tutmuştu. On beş sene sonra serbest kalabilmek, sevgilisi Rıdvana kavuşabilmek ümidi içindeydi. Dudaklarını rahat bir tebessüm kaplamış, âdeta çocuklaşmıştı.

İstanbulda ilk işi, Rıdvanı araştırmak oldu. Öğrendi ki: Baronun sayılı avukatlarından biridir ve evlenmemiştir. Kendi kendine:

— Mutlak benim yüzümden! Diye mırıldandı. Kimbilir ne kadar ıstırap çekmiştir.

Hemen telefona sarıldı:

— Allo, Rıdvan Bey! ben Mesrure. Kayıplardan gelen Mesrure!

— Ne, sen misin? Nereden çıktın? ne kadar memnun oldum! On beş sene sonra senin sesini işitebilmek...

— Hemen Kadıköy vapur iskelesine gel! seni orada bekliyorum.

— Şimdi geliyorum .

On dakika kadar sonra Rıdvanın köprünün Karaköy tarafındaki merdivenlerinden hızla indiğini gördü. Hızla indi ve kendisine çarparak bir pardon bile demeden iskeleye doğru yürüdü. Az sonra tekrar geri geldi ve kendisini süzerek, gözlerinin içine dikkatle bakarak başını öteye çevirdi, gelen geçen kadınlara bakmağa başladı. Sinirli sinirli dolaşıyor, her kadını, bu arada Mesrureyi de dikkatle, tepeden tırnağa kadar süzüyordu.

Mesrurenin kalbi burkuldu:

— Beni tanıyamadı!. diye söylendi. Ben o kadar değiştim mi?

Birden gözleri, sucudaki aynaya ilişti: Hayret! ne kadar değişmişti, değişmiş değil, bozulmuştu. Şakaklarındaki saçlar ağarmış, gözlerinin altı buruşmuş, beli kalınlaşmış, baldırları hantal bir hale gelmişti. O, kendisinin bu kadar çirkin olduğunu ilk defa görüyordu.

Kendisini Rıdvana tanıtmaktan vaz geçti ve adalar iskelesine doğru yürümeğe başladı!

Çare

Meşhur kunduracı İsmail Kemal'in mağazasındaydık. İçeriye pek şık ve o nisbette şımarık bir bayan girdi. İsmail Kemal'e doğru yürüdü:

— Geçen sefer, dedi. Bana bir numara büyük iskarpin vermişler. Halbuki benim ayağım küçüktür, otuz yedi numara giyerim!

İsmail Kemal şımarık bayanın ayaklarına baktı, büyük nezaketile ellerini uğuşturarak:

— Aman efendim, dedi. Sizin ayağınız otuz yedi değil, otuz altıdır.

Bayan memnuniyetle kırıttı:

— Öyle mi? Zaten bu hususta sizden başka hiç kimseye itimadım yoktur.

İsmail Kemal, kalfası Etiyenin kulağına fısıldadı:

— Bir otuz dokuz numara iskarpin getir!

Nezaket

Yapı Kredi Bankası İstanbul şubesi müdürü Sermed'in evine geceleyin misafir gelmişti. Vakit hayli ilerlediği, gece yarısını geçtiği halde misafirlerde gitmeğe hiç niyet toktu. Sermed esniyor, geriniyor, fakat misafirler oralı olmuyorlardı. Nihayet karısına döndü:

— Haydi yavrucuğum, dedi. Biz gidip yatalım artık. Belki misafirlerimiz evlerine dönmek isterler, mâni olmayalım!

Siyasi Münakaşa

Berber usturayı Nizamettin Nazifin boğazına dayamış, siyasi münakaşaya başlamıştı:

— Demokrat parti hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Nizam kısık bir sesle cevap verdi:

— Tıpkı sizin gibi düşünüyorum.

Berber hayret etti:

— Benim ne düşündüğümü siz nerden biliyorsunuz?

— Bilmiyorum ama ustura sizin elinizde.

Hayret !

Gazetede bir serlavha: Falih Rıfkı'nın yeni marifetleri.

Altındaki yazıdan anlaşıldığına göre, Ankara Palas otelinin idare heyeti başkanı olan Falih emir vermiş, salondaki eski Başvekillerden Refik Saydam, Şükrü Saraçoğlu ve Celâl Bayar'ın fotoğraflarını indirtmiş.

Bunu duyan Burhan Belge:

— Falih'ten vefa, zehirden şifa! dedi.

Çallı İbrahim şaştı:

— Vay canına! Falih bu hale geldi demek. Baksan a, artık kabine değil, kabinalar indiriyor!

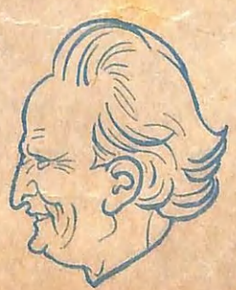

Resim Sergisinde

Kömür Satış ve Tevzi Müessesesi İstanbul şubesi müdürü Şefik Kavur bir arkadaşının resim sergisi açtığını duydu. Sergiyi gidip görmeği kendisine bir iş edindi, kalktı, gitti.

Sergi müthiş kalabalıktı, arkadaşı kendisiyle pek az meşgul olabildi :

— Şekerim, dedi, sen yabancı değilsin, sergiyi dilediğin gibi gez !

Şefik Kavur portrelerin, çıplak kadın resimlerinin önünde uzun müddet durdu, onları tetkik etti. Arkadaşının sanat kabiliyeti karşısında hayran kaldı.

Sonra bir köşeye sıkışmış olan armut, pırasa, bal kabağı resimleri önünde durdu: kendi kendine :

— Mutlaka, dedi, bunlar resme ilk başladığı zaman yaptıklarıdır.

Sonra arkadaşının yanına gitti :

— Seni tebrik ederim, dedi. Tabloların harikülâde güzel.

Arkadaşı teşekkür etti :

— Yalnız, dedi, evlendikten sonra yaptığım yeni resimlerimi gördün mü?

— Hepsini gördüm ama, hangilerinin son olduğunu bilmiyorum.

Arkadaşı onun koluna girdi ve armut, pırasa, balkabağı tablolarının önüne götürdü:

— İşte, dedi. Son resimlerim.

Sayın Okuyucularımıza:

Gazetemizle yapılacak muhaberat ve siparişler için: İstanbul 255 numaralı posta kutusuna yazınız.

İmtiyaz Sahibi
ve Neşriyat Müdürü: M. N. ÜYKEN

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

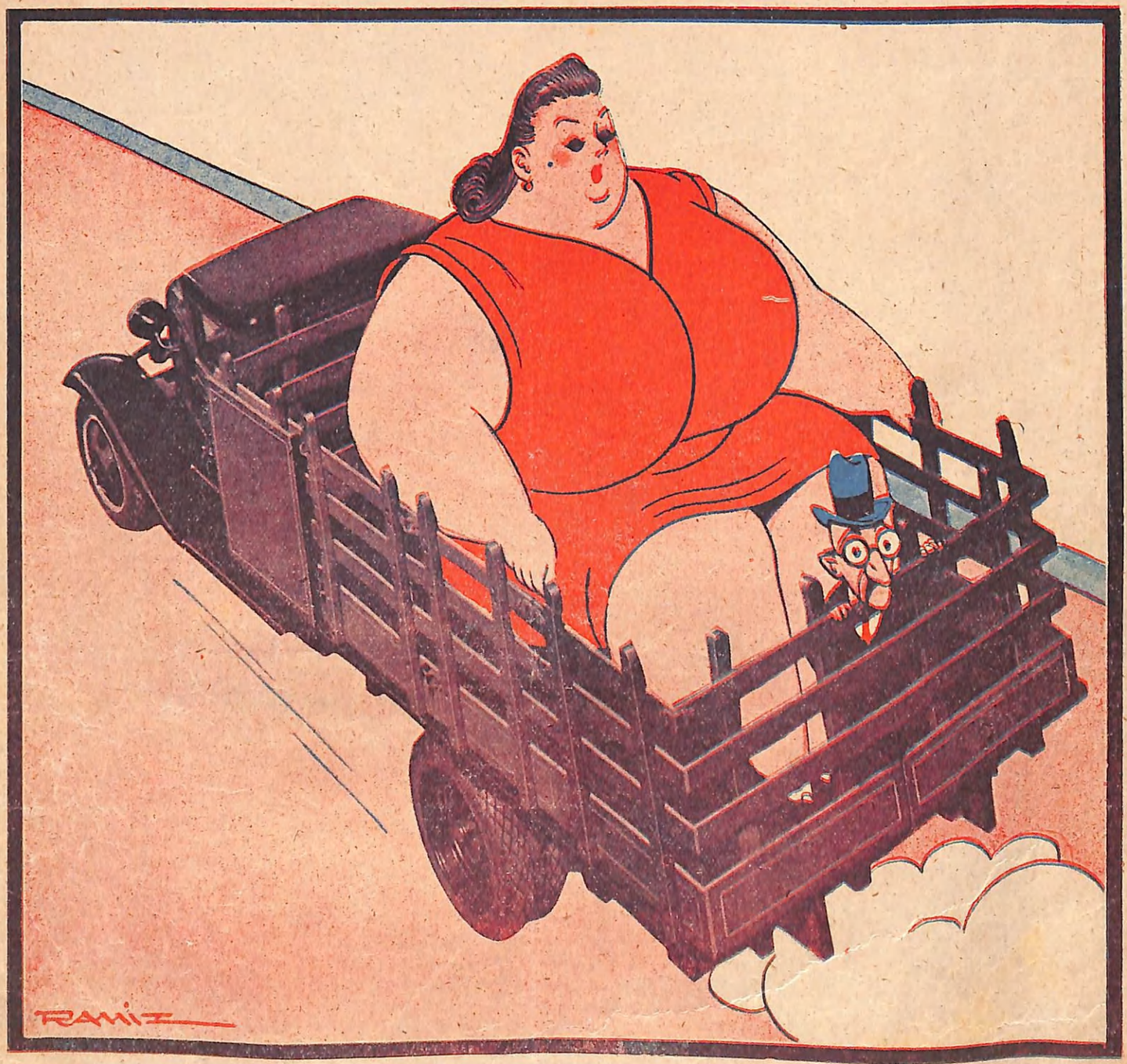

Tombul Teyze Pazar gezmesine gidiyor...

– Kocacığım, fazla abanma, kamyonun kenarlarını kıracaksın!

T.T POSTASI

Adana : Beyhan Alper

S— Sayın teyze bunca yıldır okuyucunuz olmaklığımdan cesaret alarak rica ediyorum. Ramize resminizi yaptırıp birer tane biz perestişkârlarınıza gönderiniz..

C— Emredersiniz, yirmi milyon tane resmimi sipariş ettim; bitince size de bir tane göndereceğiz ?

İzmir : Ferruh Kocer

S— Sıska dayıdan bir ricamız. İzmir Fuarını görmeye ve paraşut Kulesini gezmiye davet ediyoruz, gelirmi ?

C— Beni hem davet ediyorsunuz hemde atlatmak istiyorsunuz, hangisine inanayım?

Amasya : H. Özden

S— Teyzeciğim. Mizahın dördüncü sayısında sizi pek sararmış gördüm yoksa oruç mu tuttu?

C— İyi dikkat etmemişsiniz, sararan ben değil Saracoğlu idi.